

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 15. septembra 2021 *

„Znamka Evropske unije – Postopek za ugotovitev ničnosti – Figurativna znamka Evropske unije PALLADIUM HOTELS & RESORTS – Pogoji za dopustnost zahteve za ugotovitev ničnosti – Člen 53(4) Uredbe (ES) št. 207/2009 (postal člen 60(4) Uredbe (EU) 2017/1001) – Člen 56(3) Uredbe št. 207/2009 (postal člen 63(3) Uredbe 2017/1001)“

V zadevi T-207/20,

Residencial Palladium, SL s sedežem v Ibizi (Španija), ki jo zastopa D. Solana Giménez, odvetnik,
tožeča stranka,

proti

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa J. Crespo Carrillo, agent,

tožena stranka,

druga stranka v postopku pred odborom za pritožbe pri EUIPO, intervenientka pred Splošnim sodiščem, je

Palladium Gestión, SL s sedežem v Ibizi, ki jo zastopa J. Rojo García-Lajara, odvetnik, in ki ji je bilo dovoljeno, da vstopi v postopek namesto družbe Fiesta Hotels & Resorts, SL,

zaradi tožbe zoper odločbo četrtega odbora za pritožbe pri EUIPO z dne 12. februarja 2020 (zadeva R 231/2019-4) v zvezi s postopkom za ugotovitev ničnosti med družbama Residencial Palladium in Fiesta Hotels & Resorts,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi D. Spielmann, predsednik, O. Spineanu-Matei (poročevalka), sodnica, in R. Mastroianni, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. aprila 2020,

* Jezik postopka: španščina.

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je EUIPO v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložil 16. julija 2020,

na podlagi odgovora na tožbo, ki ga je intervenientka v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila 7. avgusta 2020,

na podlagi sklepa z dne 22. marca 2021, s katerim je bila odobrena nadomestitev strank,

na podlagi ukrepa procesnega vodstva z dne 23. marca 2021 ter odgovorov EUIPO in intervenientke, vloženi v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 8. oziroma 6. aprila 2021,

na podlagi tega, da stranke v roku treh tednov od vročitve obvestila o koncu pisnega dela postopka niso vložile predloga, naj se opravi obravnava, in na podlagi sklepa v skladu s členom 106(3) Poslovnika Splošnega sodišča, da bo odločeno brez ustnega dela postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Pravna prednica družbe Fiesta Hotels & Resorts, SL, namesto katere je bilo intervenientki, družbi Palladium Gestión, SL, dovoljeno vstopiti v postopek, je 30. oktobra 2002 pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) vložila zahtevo za registracijo znamke Evropske unije na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 146), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena in nadomeščena z Uredbo (EU) 2017/1001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 14. junija 2017 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2017, L 154, str. 1)).
- 2 Znamka, za katero se je zahtevala registracija, je ta figurativni znak:
The logo for Palladium Hotels & Resorts features a stylized, golden-colored emblem above the word "PALLADIUM" in a serif font, with "HOTELS & RESORTS" in a smaller sans-serif font below it.
- 3 Storitve, za katere se je zahtevala registracija, spadajo v razred 43 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji blaga in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in ustrezajo temu opisu: „Nudenje hrane in pijače; nudenječasne nastanitve“.
- 4 Prijavljena znamka je bila 26. septembra 2005 registrirana pod številko 2915304. Prijavljena znamka je bila podaljšana do 30. oktobra 2022.
- 5 Družba Residencial Palladium, SA je 2. marca 2006 pri EUIPO vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti izpodbijane znamke za vse storitve, za katere je bila registrirana (postopek za ugotovitev ničnosti 1544C) (v nadaljevanju: prva zahteva za ugotovitev ničnosti).

- 6 V utemeljitev te zahteve so bili navedeni razlogi za ničnost iz člena 52(1)(a) in (c) Uredbe št. 40/94 (postal člen 53(1)(a) in (c) Uredbe št. 207/2009, postal člen 60(1)(a) in (c) Uredbe 2017/1001).
- 7 Zahteva za prenos vpisa izpodbijane znamke je bila 27. marca 2006 vložena pri EUIPO v korist pravne prednice intervenientke, ki je prejela obvestilo o tem prenosu 3. aprila 2006.
- 8 Družba Residencial Palladium je 18. aprila 2006 v roku, določenem za odpravo nekaterih ugotovljenih nepravilnosti, EUIPO obvestila, da umika prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti.
- 9 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 26. aprila 2006 postopek za ugotovitev ničnosti 1544C ustavil.
- 10 Po spremembi pravne oblike je družba Residencial Palladium postala družba Residencial Palladium, SL, tožeča stranka v obravnavani zadevi.
- 11 Tožeča stranka je 20. junija 2017 pri EUIPO vložila zahtevo za ugotovitev ničnosti izpodbijane znamke za vse storitve, za katere je bila registrirana (postopek za ugotovitev ničnosti 15119C) (v nadaljevanju: druga zahteva za ugotovitev ničnosti).
- 12 V utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti so bili razlogi za ničnost, prvič, tisti iz člena 51(1)(b) Uredbe št. 40/94 (postal člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, postal člen 59(1)(b) Uredbe 2017/1001), ker naj bi bila znamka Evropske unije registrirana v slabi veri, in drugič, tisti iz člena 52(1)(c) Uredbe št. 40/94.
- 13 Oddelek za izbris je z odločbo z dne 30. novembra 2018 zavrnil drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti, ker ni bila utemeljena na podlagi člena 59(1)(b) Uredbe 2017/1001 in ker je bila nedopustna v delu, v katerem se je nanašala na razlog iz člena 60(1)(c) Uredbe 2017/1001. V zvezi z zadnjemavedenim je oddelek za izbris v bistvu štel, da tožeča stranka v skladu s členom 60(4) Uredbe 2017/1001 ne more vložiti nove zahteve za ugotovitev ničnosti, ki temelji na drugih prejšnjih pravicah, na katere bi se lahko sklicevala v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 14 Tožeča stranka je 29. marca 2019 na podlagi členov od 66 do 71 Uredbe 2017/1001 pri EUIPO vložila pritožbo zoper odločbo oddelka za izbris, pri čemer je pojasnila, da ne izpodbija zavrnitve njene zahteve v delu, v katerem je temeljila na členu 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009.
- 15 Četrty odbor za pritožbe pri EUIPO je z odločbo z dne 12. februarja 2020 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo tožeče stranke zavrnil. V zvezi z obsegom te pritožbe je četrti odbor za pritožbe pri EUIPO navedel, da se nanaša le na presojo, ali je oddelek za izbris pravilno ugotovil nedopustnost zahteve za ugotovitev ničnosti na podlagi člena 60(4) Uredbe 2017/1001. Potem ko je četrti odbor za pritožbe pri EUIPO opozoril na besedilo te določbe, je iz tega sklepal, da zahteva za ugotovitev ničnosti ni dopustna, če sta izpolnjena dva pogoja, in sicer, prvič, da je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti predhodno vložil zahtevo za ugotovitev ničnosti iste znamke Evropske unije, in drugič, da nova zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na isti prejšnji pravici ali na drugi pravici, kot je tista, ki je bila podlaga za prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti, čeprav bi se bilo nanjo mogoče utemeljeno sklicevati v tej prvotni zahtevi. Ker je četrti odbor za pritožbe pri EUIPO menil, da so ti pogoji v obravnavani zadevi izpolnjeni, je zahtevo za ugotovitev ničnosti razglasil za nedopustno.

Predlogi

- 16 Tožeča stranka Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:
- izpodbijano odločbo razveljavi;
 - EUIPO naloži, naj nadaljuje obravnavo zahteve za ugotovitev ničnosti;
 - EUIPO naloži plačilo stroškov.
- 17 EUIPO Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- če bi Splošno sodišče ugotovilo, da je odbor za pritožbe upravičeno dobesedno razlagal člen 60(4) Uredbe 2017/1001, zavrne tožbo in tožeči stranki naloži plačilo stroškov;
 - če bi Splošno sodišče ugotovilo, da je odbor za pritožbe napačno razlagal člen 60(4) Uredbe 2017/1001, ker ni upošteval *ratio legis* te določbe v skladu s teleološko razlago, izpodbijano odločbo razveljavi in mu naloži plačilo stroškov.
- 18 Intervenientka Splošnemu sodišču v bistvu predlaga, naj:
- tožbo zavrne;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

Pristojnost Splošnega sodišča za odločanje o drugem tožbenem predlogu tožeče stranke

- 19 Tožeča stranka z drugim tožbenim predlogom Splošnemu sodišču predlaga, naj EUIPO nadaljuje obravnavo druge zahteve za ugotovitev ničnosti. V zvezi s tem zadostuje opozoriti, da Splošno sodišče ni pristojno za izdajo odredb institucijam, organom, agencijam in uradom Evropske unije (glej v tem smislu sklep z dne 26. oktobra 1995, Pevasa in Inpesca/Komisija, C-199/94 P in C-200/94 P, EU:C:1995:360, točka 24 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 25. septembra 2018, Švedska/Komisija, T-260/16, EU:T:2018:597, točka 104 in navedena sodna praksa).
- 20 Iz tega sledi, da je treba drugi tožbeni predlog tožeče stranke, s katerim ta Splošnemu sodišču predlaga, naj na EUIPO naslovi odredbo, zavreči, ker je bil predložen sodišču, ki ni pristojno za odločanje o njem.

Utemeljenost

- 21 Najprej, ob upoštevanju datuma vložitve zadevne zahteve za registracijo, in sicer 30. oktobra 2002, ki je odločilen za opredelitev upoštevnega materialnega prava, se za dejansko stanje v obravnavani zadevi uporabljajo materialnopravne določbe Uredbe št. 40/94, kakor je bila spremenjena (glej v tem smislu sklep z dne 5. oktobra 2004, Alcon/UUNT, C-192/03 P, EU:C:2004:587, točki 39 in 40, ter sodbo z dne 23. aprila 2020, Gugler France/Gugler in EUIPO, C-736/18 P,

neobjavljena, EU:C:2020:308, točka 3 in navedena sodna praksa). Zato je treba v obravnavani zadevi, v zvezi z materialnopravnimi pravili, sklicevanja odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi, tožeče stranke v utemeljitvi ter EUIPO in intervenientke na člen 8(4) in člen 60(1)(c) Uredbe 2017/1001 razumeti tako, da se nanašajo na člen 8(4) oziroma člen 52(1)(c) z isto vsebino Uredbe št. 40/94, kakor je bila spremenjena.

- 22 Poleg tega, ker se v skladu z ustaljeno sodno prakso na splošno šteje, da se postopkovna pravila uporabljajo na dan začetka njihove veljavnosti (glej sodbo z dne 11. decembra 2012, Komisija/Španija, C-610/10, EU:C:2012:781, točka 45 in navedena sodna praksa), za spor veljajo postopkovne določbe Uredbe št. 207/2009, kakor je bila spremenjena, in določbe Uredbe 2017/1001. Zato je treba v obravnavani zadevi glede postopkovnih pravil sklicevanja odbora za pritožbe v izpodbijani odločbi, tožeče stranke v argumentaciji ter EUIPO in intervenientke na člen 60(4) in člen 63(3) Uredbe 2017/1001 razumeti tako, da se nanašajo na člen 53(4) z enako vsebino in na člen 56(3) z enako vsebino Uredbe št. 207/2009, kakor je bila spremenjena.
- 23 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja samo en tožbeni razlog, ki se v bistvu nanaša na kršitev člena 53(4) Uredbe št. 207/2009.
- 24 Tožeča stranka trdi, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo pri razlagi člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, zaradi česar je napačno ugotovil nedopustnost druge zahteve za ugotovitev ničnosti na podlagi te določbe. Uvodoma tožeča stranka navaja razloge, zaradi katerih je vložila to zahtevo, in navaja sodno prakso Unije, ki naj bi se nanašala na pravice, ki naj bi jih imela glede izraza „palladium“.
- 25 EUIPO meni, da navedba tožeče stranke glede sodb sodišča Unije v zvezi s predhodno zadevo med istima strankama v obravnavani zadevi ni upoštevana. Poleg tega EUIPO navaja, da presojo prepušča Splošnemu sodišču, da bi ugotovilo, ali je odbor za pritožbe neupravičeno dobesedno razlagal člen 53(4) Uredbe št. 207/2009, medtem ko bi se moral sklicevati na teleološko razlago te določbe.
- 26 Intervenientka trditve tožeče stranke prereka. Intervenientka uvodoma pojasnjuje, da se sodbe, ki jih navaja tožeča stranka, najprej nanašajo na postopke, ki se ne nanašajo na izpodbijano znamko. Dalje, intervenientka meni, da ni mogoče ugotoviti, da se je navajani znak pred 30. oktobrom 2002 dovolj resno in dejansko uporabljal v Španiji. Druga zahteva za ugotovitev ničnosti naj bi poleg tega absolutno zastarala, izpodbijana znamka pa naj bi postala neizpodbojna zaradi različnih dejanj tožeče stranke. Nazadnje, intervenientka meni, da se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 v obravnavani zadevi uporablja.
- 27 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka sicer meni, da je treba navesti razloge, iz katerih je vložila drugo zahtevo za razglasitev ničnosti, in navesti sodno prakso Unije v zvezi s pravicami, ki jih ima glede izraza „palladium“, vendar v tem okviru ne navaja nobene trditve v utemeljitev edinega tožbenega razloga, ki ga navaja. Te ugotovitve v okviru tega spora nikakor niso upoštevne. Kot navaja intervenientka, se sodbe, ki jih navaja tožeča stranka, ne nanašajo na postopke v zvezi z izpodbijano znamko, in kot trdi EUIPO, za namene uporabe člena 8(4) Uredbe št. 40/94 in člena 52(1)(c) iste uredbe zadostuje, da so izpolnjene zahteve iz teh določb, ter nobena od njih ne zahteva, da je sodišče Unije predhodno priznalo prejšnjo uveljavljano neregistrirano pravico. Zato uporaba člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 ni odvisna od obstoja ali neobstoja takega priznanja.

- 28 Poleg tega je treba zavrnuti trditev intervenientke, da ni mogoče ugotoviti, da se je prejšnji uveljavljani znak pred 30. oktobrom 2002 resno in dejansko uporabljal v Španiji ter da je bila resna in dejanska uporaba več kot zgolj lokalnega pomena in je bila dovolj pomembna za razglasitev ničnosti registracije znamke Evropske unije. Ta trditev se namreč nanaša na vsebinsko preučitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, in ne na njeno dopustnost. Iz istega razloga je treba zavrnuti tudi trditve intervenientke, s katerimi trdi, da je druga zahteva za ugotovitev ničnosti „absolutno zastarana“ in da je posledica dejanj, s katerimi je tožeča stranka izrecno umaknila prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki se nanaša na izpodbijano znamko, in s katerimi ji je pozneje prenesla lastništvo mednarodne registracije, ta, da sta ta registracija in izpodbijana znamka „neizpodbojni“.
- 29 Glede utemeljitve tožeče stranke, da je odbor za pritožbe v obravnavani zadevi neupravičeno uporabil člen 53(4) Uredbe št. 207/2009, je treba navesti, da se stranke ne strinjajo, prvič, glede razlage te določbe in njene povezave s členom 56(3) iste uredbe, in drugič, glede njene uporabe v obravnavani zadevi.

Razlaga člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 in njegova povezava s členom 56(3) iste uredbe

- 30 Spomniti je treba, da člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 določa, da če je imetnik ene od pravic iz odstavka 1 ali 2 navedenega člena 53 vložil zahtevo za ugotovitev ničnosti blagovne znamke Evropske unije ali vložil nasprotno tožbo v postopku zaradi kršitve pravic, ne more vložiti nove zahteve za ugotovitev ničnosti ali vložiti nasprotno tožbo na podlagi druge pravice, na katero bi se lahko skliceval v podporo svoji prvi zahtevi ali nasprotni tožbi.
- 31 Na podlagi člena 56(3) Uredbe št. 207/2009 zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti ni dopustna, če je EUIPO ali sodišče za blagovne znamke Evropske unije iz člena 95 iste uredbe že vsebinsko odločilo o zahtevi, ki se nanaša na isti predmet in pravno podlago ter vključuje iste stranke, odločba EUIPO ali navedenega sodišča o tej zahtevi pa je postala pravnomočna.
- 32 Odbor za pritožbe je v izpodbijani odločbi presodil, da na podlagi člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 druga zahteva za ugotovitev ničnosti ni dopustna. Potem ko je odbor za pritožbe opozoril na besedilo te določbe, je iz tega sklepal, da zahteva za ugotovitev ničnosti ni dopustna, če sta, kot v obravnavani zadevi, izpolnjena dva pogoja.
- 33 Odbor za pritožbe je ugotovil – česar stranke ne izpodbijajo – da je prvi pogoj ta, da je vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti predhodno vložil zahtevo za ugotovitev ničnosti zoper isto znamko Evropske unije.
- 34 Po mnenju odbora za pritožbe je drugi pogoj ta, da nova zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na isti prejšnji pravici ali na drugi pravici, kot je tista, na kateri je temeljila prvotna zahteva za ugotovitev ničnosti, čeprav bi se bilo nanjo mogoče utemeljeno sklicevati v tej prvotni zahtevi. Odbor za pritožbe je menil, da iz tega izhaja, da če ni mogoče vložiti nobene nove zahteve za ugotovitev ničnosti na podlagi prejšnjih pravic, ki niso bile podlaga za prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti, je to še manj mogoče na podlagi pravice, na kateri je temeljila ta prvotna zahteva. To pravilo naj bi temeljilo na ideji, da bo imetniku znamke Evropske unije, potem ko bo uspel v prvem postopku za ugotovitev ničnosti, zagotovljeno, da isti vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti navedene znamke ne bo mogel ponovno izpodbijati. Poleg tega je odbor za pritožbe v bistvu ugotovil, da v nasprotju s členom 56(3) Uredbe št. 207/2009 člen 53(4) iste uredbe ne

določa, da mora EUIPO, da bi ga lahko uporabil, izdati meritorno odločbo v zvezi s prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti. Odbor za pritožbe je menil, da nejasnost zadnjenavedene določbe v zvezi s tem ni bila zgolj posledica opustitve zakonodajalca, ampak bolj namerna odločitev.

- 35 Tožeča stranka in intervenientka se strinjata, da uporaba člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 – drugače kot člena 56(3) te uredbe – ni odvisna od obstoja meritorne odločbe v zvezi s prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti. Vendar tožeča stranka izpodbija, da se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009, kot je ugotovil odbor za pritožbe, uporablja tako takrat, ko je bila pravica, uveljavljana v utemeljitev nove zahteve za ugotovitev ničnosti, že navedena v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti, kot tudi takrat, ko ni bila.
- 36 EUIPO predlaga dve razlagi člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, ki v obravnavani zadevi vodita do nasprotujočih si ugotovitev. Po mnenju EUIPO uporaba te določbe na podlagi dobesedne razlage ni odvisna od obstoja meritorne odločbe v zvezi s prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti, medtem ko je v skladu s teleološko razlago od nje odvisna. V tem drugem primeru bi se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 tako uporabljal le kot nujno dopolnilo člena 56(3) iste uredbe, odvisno od tega, ali prvotna zahteva za ugotovitev ničnosti in nova zahteva za ugotovitev ničnosti temeljita na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah.
- 37 Najprej je treba navesti, da – kot poudarja EUIPO – člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 ni bil predmet razlage sodne prakse.
- 38 Dalje, ugotoviti je treba, da se razprava med strankami v bistvu osredotoča na vprašanji, ki sta, prvič, nujnost obstoja meritorne odločbe v zvezi s prvotno zahtevo za razglasitev ničnosti, zlasti ob upoštevanju člena 56(3) Uredbe št. 207/2009, in drugič, pomen, ki ga je treba pripisati dejstvu, da zahteve za ugotovitev ničnosti temeljijo na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah.
- 39 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da razlaga člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 in njegova povezava s členom 56(3) iste uredbe pomenita, da je treba, kot trdita tožeča stranka in EUIPO, razlikovati med zahtevami za ugotovitev ničnosti, ki temeljijo na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah, navedenih v odstavkih 1 ali 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009, in tistimi, ki temeljijo na drugačnih prejšnjih pravicah.

– *Zahteve za ugotovitev ničnosti, ki temeljijo na isti prejšnji pravici*

- 40 Kot je bilo opozorjeno v točki 31 zgoraj, v skladu s členom 56(3) Uredbe št. 207/2009 zahteva za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti ni dopustna, če je med drugim EUIPO že vsebinsko odločil o zahtevi, ki se nanaša na isti predmet in pravno podlago ter vključuje iste stranke, odločba EUIPO pa je postala pravnomočna.
- 41 Člen 56(3) Uredbe št. 207/2009 se tako nanaša na položaj, v katerem nova zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah, kot je tista oziroma kot so tiste, uveljavljane v utemeljitev prvotne zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 42 Poleg tega je treba ugotoviti, da iz besedila člena 56(3) Uredbe št. 207/2009 izhaja, da nedopustnost, ki je določena, pomeni, da je bila sprejeta meritorna odločba in da je postala dokončna, zato nova zahteva za ugotovitev ničnosti ni nedopustna, zlasti če je bila prvotna zahteva za ugotovitev ničnosti razglašena za nedopustno ali če je bila umaknjena, preden je odločba o tej zahtevi postala dokončna.

– *Zahteve za ugotovitev ničnosti, ki temeljijo na različnih prejšnjih pravicah*

- 43 Glede na besedilo člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, na katero je bilo opozorjeno v točki 30 zgoraj, vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti ne sme vložiti nove zahteve na podlagi prejšnje pravice, navedene v odstavkih 1 ali 2 člena 53 iste uredbe, na katero bi se lahko skliceval v podporo svoji prvotni zahtevi za ugotovitev ničnosti. Kot trdita EUIPO v okviru dobesečne razlage člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 in intervenientka, taka nova zahteva ne bo dopustna, ne glede na to, ali je, prvič, postopek v zvezi s prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti končan ali še poteka, in drugič, kot je ugotovil odbor za pritožbe (točka 33 izpodbijane odločbe), ali je bila ta prvotna zahteva predmet meritorne odločbe ali ne.
- 44 Pogoj obstoja meritorne odločbe namreč ni določen v besedilu člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 in glede na namen te določbe tega pogoja ni mogoče naložiti. V nasprotnem primeru bi bile možnosti, da imetnik več prejšnjih pravic vloži zahteve za ugotovitev ničnosti, neupravičeno razširjene. Ta imetnik bi lahko na podlagi teh pravic vložil zaporedne zahteve za ugotovitev ničnosti zoper isto znamko Evropske unije, kar bi bilo v nasprotju z *ratio legis* te določbe, ki je preperečiti, da vlagatelj zahteve za ugotovitev ničnosti vloži ločene zahteve, ki temeljijo na različnih prejšnjih pravicah, navedenih v odstavkih 1 in 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009, če bi se bilo nanje mogoče sklicevati ob vložitvi prvotne zahteve za ugotovitev ničnosti. Zato teleološke razlage, ki jo predlaga EUIPO, ni mogoče sprejeti.
- 45 Poleg tega iz *ratio legis* člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 izhaja, da se ta določba uporablja, tudi če je bila prvotna zahteva za ugotovitev ničnosti umaknjena ali zavržena kot nedopustna, saj zadostuje že sama vložitev prvotne zahteve.
- 46 Zavrnuti pa je treba razlago odbora za pritožbe, ki jo podpira intervenientka, da se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 uporablja ne le, če je imetnik prejšnje pravice, navedene v odstavkih 1 ali 2 člena 53 iste uredbe, vložil prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti, ki je temeljila na prejšnji pravici, ki je drugačna od tiste, na kateri temelji nova zahteva za ugotovitev ničnosti, ampak tudi, če te zahteve za ugotovitev ničnosti temeljijo na isti prejšnji pravici. V zvezi s tem je odbor za pritožbe ugotovil, da če ni mogoče vložiti nobene nove zahteve za ugotovitev ničnosti na podlagi prejšnjih pravic, ki niso bile podlaga za prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti, je to še manj mogoče vložiti na podlagi pravice, na kateri je temeljila ta prvotna zahteva. Take razlage pa *a fortiori* ni mogoče sprejeti. Po eni strani bi bila takšna razlaga v nasprotju z voljo zakonodajalca in jasnim besedilom člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, ki omenja le različne prejšnje pravice, ne pa iste pravice. Po drugi strani bi se s takšno razlago členu 56(3) te uredbe odvzel polni učinek ali pa bi bila takšna razlaga celo v nasprotju z njegovim besedilom. V skladu s to razlago namreč zahteva za ugotovitev ničnosti, ki temelji na isti prejšnji pravici, navedeni v odstavkih 1 ali 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009, kot prvotna zahteva za ugotovitev ničnosti, ne bi bila dopustna, ne glede na to, da zoper njo ni bila izdana meritorna odločba, ki je postala dokončna.

– *Ugotovitev glede povezave med členom 53(4) in členom 56(3) Uredbe št. 207/2009*

- 47 Iz vsega navedenega izhaja, da če se v utemeljitev nove zahteve za ugotovitev ničnosti uveljavlja ista prejšnja pravica iz odstavkov 1 ali 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009, se uporabi člen 56(3) iste uredbe. Nova zahteva za razglasitev ničnosti ni dopustna, če ima isti predmet in pravno podlago in vključuje iste stranke kot prvotna zahteva, ki je bila predmet meritorne odločbe, ki je postala dokončna.

- 48 Če pa se v utemeljitev nove zahteve za ugotovitev ničnosti uveljavlja prejšnja pravica iz odstavkov 1 ali 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009, čeprav bi se bilo nanjo mogoče sklicevati kot podlago za prvotno zahtevo za ugotovitev ničnosti in se ni, se uporabi člen 53(4) Uredbe št. 207/2009. Nova zahteva za ugotovitev ničnosti torej ni dopustna.
- 49 Iz tega izhaja, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, ker je štel, da se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 uporablja, kadar se v utemeljitev nove zahteve za ugotovitev ničnosti uveljavlja tako drugačna prejšnja pravica kot tudi ista prejšnja pravica (točki 23 in 24 izpodbijane odločbe).
- 50 Ta napačna uporaba prava lahko povzroči razveljavitev izpodbijane odločbe zgolj in zlasti, če sta prva in druga zahteva za razglasitev ničnosti temeljili na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah iz odstavkov 1 ali 2 člena 53 Uredbe št. 207/2009.

Uporaba člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 v obravnavani zadevi

- 51 Navesti je treba, da stranke ne prerekajo, da sta bili pravni osebi, ki sta vložili prvo in drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti, enaki, tako da je bil prvi pogoj iz člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, naveden v točki 33 zgoraj, v obravnavani zadevi izpolnjen, kot je ugotovil odbor za pritožbe.
- 52 V zvezi z drugim pogojem iz člena 53(4) Uredbe št. 207/2009, navedenim v točki 34 zgoraj, je odbor za pritožbe navedel, da v obravnavani zadevi, prvič, na podlagi nobenega elementa iz spisa ni mogoče sklepati, da sta bila znaka, ki sta se uporabljala v gospodarskem prometu in na katera se sklicuje tožeča stranka v drugi zahtevi za ugotovitev ničnosti, pridobljena po datumu vložitve prve zahteve za ugotovitev ničnosti, in drugič, tožeča stranka v zvezi s tem ni navedla nobene trditve. Odbor za pritožbe je ugotovil, da je oddelek za izbris pravilno ugotovil, da se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 v obravnavani zadevi uporablja, tudi če meritorna odločba v zvezi s prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti ni bila izdana.
- 53 Tožeča stranka in intervenientka se ne strinjata glede tega, da je drugi pogoj, naveden v točki 34 zgoraj, v obravnavani zadevi izpolnjen. Tožeča stranka trdi, da prva zahteva za ugotovitev ničnosti pravno ne obstaja, kar EUIPO in intervenientka prerekata. Tožeča stranka poleg tega trdi, da je bila prejšnja pravica, uveljavljana v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, že uveljavljana v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti, kar intervenientka prereka, EUIPO pa se o tem v odgovoru na tožbo ni izrecno izrekel.

– Prva zahteva za ugotovitev ničnosti

- 54 Najprej je treba šteti, kot trdita EUIPO in intervenientka, da tožeča stranka napačno trdi, da prva zahteva za ugotovitev ničnosti pravno ne obstaja. V delu, v katerem tožeča stranka namreč trdi, da je treba v skladu s členom 15 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/625 z dne 5. marca 2018 o dopolnitvi Uredbe 2017/1001 ter razveljavitvi Delegirane uredbe (EU) 2017/1430 (UL 2018, L 104, str. 1) šteti, da prva zahteva za razglasitev ničnosti ni bila vložena, je treba ugotoviti, da se ta člen ob vložitvi te zahteve ni uporabljal. Vsekakor se na podlagi odstavka 2 takrat veljavne določbe, in sicer pravila 39 Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe št. 40/94 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189), šteje, da zahteva za ugotovitev ničnosti ni bila vložena, če zahtevane pristojbine niso bile plačane, in ne, če je ta zahteva umaknjena, enako velja na podlagi člena 15(1) Delegirane uredbe 2018/625. Poleg tega, kot navaja EUIPO, je oddelek za izbris 26. aprila 2006 po umiku tožeče stranke sprejel odločbo o prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti.

- 55 Nato je treba ugotoviti, da je bila prva zahteva za ugotovitev ničnosti razglašena za dopustno. Čeprav je namreč oddelek za izbris v obvestilu z dne 17. marca 2006 navedel, da je treba to zahtevo dopolniti, da bi bila dopustna, je v odločbi z dne 26. aprila 2006, pri čemer je postopek po umiku tožeče stranke ustavil, zahtevo za ugotovitev ničnosti v nasprotju s trditvami tožeče stranke razglasil za dopustno.
- 56 Zato tudi če ni mogoče šteti, da je bila prva zahteva za ugotovitev ničnosti predmet meritorne odločbe, ki je postala dokončna, česar nobena stranka sicer ne zatrjuje, ni mogoče šteti, da prva zahteva za ugotovitev ničnosti pravno ne obstaja.

– *Pravice, uveljavljane v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti*

- 57 Ugotoviti je treba, da se tožeča stranka in intervenientka v pisanjih pred Splošnim sodiščem ne strinjata glede vprašanja enakosti prejšnje pravice oziroma prejšnjih pravic, uveljavljanih v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti. Tožeča stranka trdi, da je bila ista prejšnja pravica, in sicer znak Grand Hotel Palladium, uveljavljana kot podlaga za ti zahtevi. Intervenientka pa prereka trditev, da je bilo v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti navedeno neregistrirano trgovsko ime Grand Hotel Palladium, in trdi, da je ta zahteva temeljila na treh nacionalnih znamkah in firmi Residencial Palladium, SA. Nazadnje, EUIPO se o tem vprašanju v odgovoru na tožbo ni izrecno izrekel.
- 58 Odbor za pritožbe je v izpodbijani odločbi navedel, da prva zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na dveh prejšnjih nacionalnih znamkah in na dveh znakih, ki se uporabljata v gospodarskem prometu in sta več kot zgolj lokalnega pomena (točki 2 in 3 izpodbijane odločbe), in da druga zahteva za ugotovitev ničnosti temelji na dveh znakih, ki se uporabljata v gospodarskem prometu in sta več kot zgolj lokalnega pomena (točka 8 izpodbijane odločbe). Vendar odbor za pritožbe ni opisal pravic, uveljavljanih v utemeljitev vsake od obeh zahtev, niti ni med drugim natančno navedel – zlasti glede znakov, ki se uporabljajo v gospodarskem prometu – njihove narave in besednih elementov, ki jih sestavljajo.
- 59 Poleg tega je v zvezi s prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti iz upravnega spisa EUIPO glede tega postopka razvidno, da je tožeča stranka navedla, da to prvo zahtevo utemeljuje z znakom, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena, in tremi prejšnjimi nacionalnimi znamkami. Tako je tožeča stranka pojasnila, da so te znamke španski znamki, in sicer številka 94047 in številka 2503994, ter italijanska znamka, in sicer številka 597136. V zvezi z uveljavljanim znakom je tožeča stranka označila polje „firma družbe“, pri čemer je omenila „besedno znamko Residencial Palladium“, nato pa je v delu, namenjenem za pojasnila, navedla, da je dejavnost družbe upravljanje hotela Grand Hotel Palladium in, nazadnje, na naslednji strani, pojasnila, da firma družbe ni zgolj lokalnega pomena in da je njen hotel Grand Hotel Palladium zelo znan.
- 60 Poleg tega je v zvezi z drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti iz upravnega spisa EUIPO glede tega postopka razvidno, da se je tožeča stranka v utemeljitev te zahteve sklicevala na znak, ki se uporablja v gospodarskem prometu in ki je več kot zgolj lokalnega pomena. Tožeča stranka je označila polja „trgovsko ime“ in „firma podjetja“, pri čemer je navedla znak Grand Hotel Palladium, nato pa je v pojasnilih navedla, da uporablja trgovsko ime Grand Hotel Palladium.
- 61 Iz navedenega izhaja, prvič, da na podlagi izpodbijane odločbe ni mogoče dovolj jasno in natančno opredeliti prejšnjih pravic, uveljavljanih v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti, drugič, da ni mogoče ugotoviti, da so trditve odbora za pritožbe v zvezi s tem skladne z elementi iz

upravnega spisa v postopku pred EUIPO, in tretjič, da iz ugotovitev odbora za pritožbe ni mogoče niti razbrati niti sklepati, ali je druga zahteva za ugotovitev ničnosti temeljila na isti prejšnji pravici oziroma istih prejšnjih pravicah, kot so tiste, ki so bile uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti. Tako pojasnilo pa je potrebno za ugotovitev, ali ima to, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, v obravnavani zadevi posledice (glej točko 50 zgoraj).

- 62 Glede na te pomanjkljivosti in nenatančnosti obrazložitve izpodbijane odločbe, navedene v točki 61 zgoraj, je treba navesti, da pravica do dobrega upravljanja v skladu s členom 41(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah vključuje predvsem obveznost uprave, da svoje odločitve obrazloži. Ta obveznost, ki izhaja tudi iz člena 94 Uredbe 2017/1001, ima dvojni cilj, in sicer po eni strani ta, da se zainteresiranim osebam omogoči, da se seznanijo z razlogi za sprejeti ukrep, zato da lahko branijo svoje pravice, in po drugi strani ta, da se Sodišču Unije omogoči, da opravi nadzor nad zakonitostjo zadevne odločbe (glej v tem smislu sodbi z dne 10. maja 2012, Rubinstein in L'Oréal/UUNT, C-100/11 P, EU:C:2012:285, točka 111, in z dne 17. marca 2016, Naazneen Investments/UUNT, C-252/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:178, točka 29).
- 63 Ta obveznost ima enak obseg kot obveznost, ki izhaja iz člena 296, drugi odstavek, PDEU, na podlagi katere se zahteva, da je iz obrazložitve jasno in nedvoumno razvidno razlogovanje avtorja akta, pri čemer ni potrebno, da se v tej obrazložitvi podrobno navedejo vse upoštevne pravne ali dejanske okoliščine, ker se vprašanje, ali obrazložitev akta izpolnjuje navedene zahteve, presoja ne le glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegov okvir in vsa pravna pravila, ki urejajo zadevno področje (glej v tem smislu sodbo z dne 21. oktobra 2004, KWS Saat/UUNT, C-447/02 P, EU:C:2004:649, točke od 63 do 65, in sklep z dne 14. aprila 2016, KS Sports/EUIPO, C-480/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:266, točka 32).
- 64 Ugotovitev neobstoja ali nezadostnosti obrazložitve pomeni bistveno kršitev postopka v smislu člena 263 PDEU in je razlog javnega reda, ki ga mora sodišče Unije preizkusiti po uradni dolžnosti (sodba z dne 2. aprila 1998, Komisija/Sytraval in Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, točka 67).
- 65 V teh okoliščinah je Splošno sodišče v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah od 62 do 64 zgoraj, odločilo, da po uradni dolžnosti preizkusi, ali je odbor za pritožbe izpolnil svojo obveznost obrazložitve, in v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 89 Poslovnika Splošnega sodišča pozvalo stranke, naj se o tem vprašanju pisno opredelijo. Natančneje, tožeča stranka in EUIPO sta bila pozvana, naj natančno navedeta prejšnjo pravico oziroma prejšnje pravice, na katerih temeljita prva in druga zahteva za ugotovitev ničnosti, intervenientka pa se je o tem vprašanju izrekla v odgovoru na tožbo. Poleg tega so bile stranke pozvane, naj predložijo svoje stališče o morebitni preučitvi Splošnega sodišča po uradni dolžnosti tega, ali je odbor za pritožbe kršil obveznost obrazložitve iz člena 94 Uredbe 2017/1001. V zvezi s tem so bile stranke pozvane, naj navedejo, ali menijo, da je na podlagi izpodbijane odločbe mogoče, prvič, opredeliti prejšnje pravice, uveljavljane v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti, in drugič, ugotoviti, ali je bila pravica oziroma so bile pravice, uveljavljane v utemeljitev druge zahteve za razglasitev ničnosti, uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 66 Ugotoviti je treba, da tožeča stranka na vprašanja Splošnega sodišča v določenem roku ni odgovorila.
- 67 EUIPO v odgovor na prvo vprašanje Splošnega sodišča pojasnjuje, da so bile vse pravice, ki jih zatrjuje tožeča stranka, pridobljene pred vložitvijo prve zahteve za ugotovitev ničnosti. EUIPO je navedel, da je ta zahteva temeljila na treh nacionalnih znamkah, in sicer na španskih znamkah

št. 94047 in št. 2503994, registriranih 16. maja 2001 oziroma 1. maja 2003, in na italijanski znamki št. 597136, registrirani 4. maja 1993, ter na firmi Residencial Palladium. Poleg tega EUIPO navaja, da je druga zahteva za ugotovitev ničnosti temeljila na „neregistriranem trgovskem imenu in firmi“ Grand Hotel Palladium. Tako je treba ugotoviti, da pravice, ki jih je navedel EUIPO, v bistvu ustrezajo pravicam, ki jih je pravna prednica intervenientke navedla v odgovoru na tožbo.

- 68 V odgovor na drugo vprašanje Splošnega sodišča je treba najprej navesti, da EUIPO sicer priznava napačno navedbo v izpodbijani odločbi v zvezi s pravicami, uveljavljenimi v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti, in priznava, da bi ta navedba lahko bila bolj izrecna glede pravice, uveljavljane v drugi zahtevi za ugotovitev ničnosti, vendar EUIPO in intervenientka menita, pri čemer se tudi splošneje sklicujeta na implicitno obrazložitev izpodbijane odločbe, da je ta odločba zadostno obrazložena in omogoča ugotovitev, ali je bila pravica oziroma so bile pravice, uveljavljane v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti. Vendar je treba ugotoviti, da imata EUIPO in intervenientka v zvezi s tem diametralno nasprotujoči si razlagi izpodbijane odločbe. EUIPO namreč meni, da je na podlagi izpodbijane odločbe mogoče ugotoviti, da pravica, na kateri temelji druga zahteva za ugotovitev ničnosti, ni bila uveljavljana v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti. Intervenientka pa meni, da je iz izpodbijane odločbe razvidno, da so bile pravice, uveljavljane v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, že uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 69 Natančneje, EUIPO na prvem mestu v zvezi s prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti priznava, da je odbor za pritožbe napačno navedel, da je ta zahteva temeljila zlasti na dveh znakih, ki se uporabljata v gospodarskem prometu.
- 70 EUIPO v zvezi z drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti priznava, da bi odbor za pritožbe lahko bil bolj izrecen glede prejšnjih uveljavljenih pravic, vendar trdi, da je bilo edino vprašanje, ki ga je tožeča stranka postavila pred odborom za pritožbe, to, ali se člen 53(4) Uredbe št. 207/2009 uporablja za drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti, če ni meritorne odločbe v zvezi s prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti. Ugotoviti pa je treba, da je ta trditev EUIPO napačna. Odbor za pritožbe je namreč v točki 14 izpodbijane odločbe navedel, da je prva zahteva za ugotovitev ničnosti po mnenju tožeče stranke že temeljila na znaku Grand Hotel Palladium, v točki 16 izpodbijane odločbe pa, da pravna prednica intervenientke prereka to trditev tožeče stranke.
- 71 Poleg tega je treba navesti, da je odbor za pritožbe v točki 23 izpodbijane odločbe presodil, da v skladu s členom 53(4) Uredbe št. 207/2009 zahteva za ugotovitev ničnosti ni dopustna, med drugim če „temelji na isti prejšnji pravici ali drugi pravici, kot je tista, na kateri temelji [prvotna zahteva] za ugotovitev ničnosti, in če bi se bilo nanjo mogoče utemeljeno sklicevati“. V točki 24 izpodbijane odločbe je odbor za pritožbe dodal, da „če ni mogoče vložiti nove zahteve za ugotovitev ničnosti na podlagi drugih prejšnjih pravic, ki niso bile podlaga za prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti, jo je še manj mogoče vložiti na podlagi iste pravice, ki je že obstajala v prvem postopku“. Iz tega sledi, da je odbor za pritožbe ugotovil, da ni treba odločiti o vprašanju, ali je bila prejšnja pravica oziroma so bile prejšnje pravice, uveljavljane v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, prav tako podlaga za prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti, ne pa, da se v obravnavani zadevi o tem vprašanju ni razpravljalo.
- 72 Točke 10, 13 in 19 izpodbijane odločbe, ki jih navaja EUIPO, pa ne vsebujejo nobene opredelitve znaka, uveljavljanega v utemeljitev ene od dveh zahtev za ugotovitev ničnosti. Poleg tega je iz navedenih točk 10 in 19 razvidno, da se v bistvu nanašata na besedilo člena 53(4) Uredbe št. 207/2009 in da iz tega ni mogoče sklepati, ali je bila pravica oziroma so bile pravice, na katerih

temelji druga zahteva za ugotovitev ničnosti, uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti, zlasti ob upoštevanju nenatančnosti izpodbijane odločbe glede opredelitve teh pravic in ob upoštevanju preudarkov odbora za pritožbe v točkah 23 in 24 navedene odločbe.

- 73 Nazadnje, EUIPO trdi, da je odbor za pritožbe v celoti potrdil odločbo oddelka za izbris, zato sta ta odločba in njena obrazložitev del okvira, v katerem je bila sprejeta izpodbijana odločba. EUIPO iz tega sklepa, da je na podlagi navedene odločbe in tega okvira mogoče opredeliti prejšnje pravice, uveljavljane v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti, ter ugotoviti, da ena ali več pravic, uveljavljenih v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, niso bile uveljavljane v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti. Vendar glede na navedeno, in sicer glede na nenatančnosti v zvezi s pravicami, uveljavljenimi v obeh zahtevah za ugotovitev ničnosti, glede na nestrinjanje med strankama glede dejstva, ali je bil znak, uveljavljan v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, že naveden v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti, in glede na presojo odbora za pritožbe, da v bistvu ni pomembno odločiti o tem nestrinjanju (glej točke od 69 do 72 zgoraj), ni mogoče šteti, da obrazložitev odločbe oddelka za izbris lahko odpravi pomanjkljivosti in nenatančnosti obrazložitve izpodbijane odločbe.
- 74 Intervenientka na drugem mestu meni, da je odbor za pritožbe v zvezi s prvo zahtevo za ugotovitev ničnosti navedel, da se uveljavljane pravice nanašajo zlasti na dva znaka, ki se uporabljata v gospodarskem prometu. Iz navedene zahteve naj bi bilo razvidno, da je tožeča stranka ta znaka opredelila kot Residencial Palladium in Grand Hotel Palladium. Intervenientka v zvezi z drugo zahtevo za ugotovitev ničnosti meni, da so prejšnje pravice jasno opredeljene v izpodbijani odločbi, iz katere naj bi izhajalo, da se je tožeča stranka sklicevala na trgovsko ime, Grand Hotel Palladium, in firmo Residencial Palladium.
- 75 Ugotoviti je treba, prvič, da intervenientka tako poudarja, da pravice, uveljavljane v utemeljitev vsake od zahtev za ugotovitev ničnosti, niso jasno in natančno opredeljene v izpodbijani odločbi, in drugič, da se njeno razumevanje uveljavljenih pravic razlikuje od razumevanja, ki ga je EUIPO izrazil v odgovoru na vprašanja Splošnega sodišča.
- 76 Poleg tega intervenientka meni, da je iz izpodbijane odločbe razvidno, da je odbor za pritožbe – v nasprotju s tem, kar trdi EUIPO – ugotovil, da so bile pravice, uveljavljane v drugi zahtevi za ugotovitev ničnosti, uveljavljane v utemeljitev prve zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 77 Zato je treba ugotoviti, da zaradi pomanjkljivosti obrazložitve izpodbijane odločbe, navedenih v točki 61 zgoraj, kar potrjujeta nasprotujoči si razlagi izpodbijane odločbe EUIPO in intervenientke v zvezi s preudarki odbora za pritožbe glede pravic, uveljavljenih v utemeljitev vsake od zahtev za ugotovitev ničnosti, iz izpodbijane odločbe ni dovolj jasno in natančno razvidno, katere so te pravice in ali je odbor za pritožbe menil, da je bila pravica oziroma so bile pravice, uveljavljane v utemeljitev druge zahteve za ugotovitev ničnosti, uveljavljane v prvi zahtevi za ugotovitev ničnosti ali ne.
- 78 Zato je treba prvi tožbeni predlog tožeče stranke sprejeti in razveljaviti izpodbijano odločbo, ker je odbor za pritožbe kršil obveznost obrazložitve, ki mu jo nalaga člen 94 Uredbe 2017/1001, ker ni jasno in natančno opredelil prejšnjih pravic, uveljavljenih v utemeljitev prve in druge zahteve za ugotovitev ničnosti, in tako sodišču Unije ni omogočil, da presodi posledice tega, da je odbor za pritožbe napačno uporabil pravo, za zakonitost izpodbijane odločbe. V preostalem delu je treba tožbo zavriniti.

Stroški

- 79 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. EUIPO v bistvenem delu ni uspel, zato se mu v skladu s predlogi tožeče stranke naloži plačilo stroškov.
- 80 Poleg tega intervenientka s svojimi predlogi ni uspela, zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

- 1. Odločba četrtega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 12. februarja 2020 (zadeva R 231/2019-4) se razveljavi.**
- 2. V preostalem se tožba zavrne.**
- 3. EUIPO poleg svojih stroškov nosi stroške družbe Residencial Palladium, SL.**
- 4. Družba Palladium Gestión, SL nosi svoje stroške.**

Spielmann

Spineanu-Matei

Mastroianni

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 15. septembra 2021.

Podpisi